

Marion van de Coolwijk

MZZLmeiden
winterlove

δ

1.

Goed plan!

‘Ik ben er niet!’

Tanja zakte onderuit in de leren stoel en sloot haar ogen. Het geluid van de deurbel schalde opnieuw door de kamer. ‘Zeg maar dat ik de komende vijf weken niet te bereiken ben.’ Demonstratief sloeg ze haar armen over elkaar.

‘Doe niet zo flauw,’ reageerde haar halfbroer Mike.

‘Die organisator heeft weken werk gestopt in dat liefdadigheidsconcert.

Hij kan er ook niets aan doen dat de vergunningen niet rond komen.’

Tanja opende haar ogen en haalde haar schouders op.

‘Hij heeft me al genoeg tijd gekost. Ik heb het gigadruk met optredens, sta de hele dag in de studio om mijn cd op te nemen, krijg het ene interview na het andere en moet tussendoor ook nog ademhalen. Vanavond wil ik gewoon even rust aan mijn kop, ja!’

‘Hij wil zijn excuus aanbieden,’ opperde Mike.

‘Geaccepteerd,’ bromde Tanja. ‘Zeg dat maar tegen hem.’

Mike draaide zich om en liep mompelend de kamer uit.

Even later hoorde Tanja stemmen beneden bij de voordeur.

Het huis waarin ze samen met haar vader Parrot en broer Mike woonde, bevond zich in een statige buurt in Londen, vlak bij het bekende warenhuis Harrods. Sloane Street was een rustige straat met een park waar je heerlijk kon zitten – als het Engelse weer het toeliet. Via de intercom had de man zich daarnet bekend gemaakt. Zonder te antwoorden had Tanja haar broer gevraagd naar beneden te gaan om de man te woord te staan.

Tanja nestelde zich dieper in de stoel en trok haar benen op. Met haar armen om haar knieën geslagen staarde ze naar de muur tegenover haar, waar sinds gisteren een

platina cd hing. Haar eerste! Apetrots was ze geweest toen ze de cd tijdens een persconferentie in ontvangst mocht nemen van haar platenbaas. Dat er zo veel cd's van haar waren verkocht in zo'n kort tijdsbestek was ongelooflijk bijzonder, vertelde hij.

Ze had de cd omhooggehouden en de vele journalisten en fotografen die aanwezig waren, verdrongen zich rondom het kleine podium waar ze zojuist had opgetreden.

Haar vader Parrot, toch een van Englands bekendste artiesten, was ook bij de uitreiking maar werd totaal genegeerd door de pers. Hij had Tanja een knipoog gegeven.

Dit was haar moment. Ze had het verdiend.

In het begin schreven journalisten wel eens dat Tanja haar vader als kruiwagen nodig had, dat ze het alleen niet zou redden, maar al snel bonden ze in. Haar specifieke stemgeluid, authentieke songs en stoere houding zorgden voor fans die haar op handen droegen. Begon ze in kleine zaaltjes en in voorprogramma's van grote artiesten, nu was zijzelf het hoofdprogramma en stonden de promotors in de rij om haar te strikken voor een concert.

Ze was blij met Mike als haar manager. Hij kende haar door en door en ze vertrouwde hem. Hij maakte keuzes voor haar en dat was maar goed ook. Met het succes kwamen namelijk ook meteen de vele verzoeken voor liefdadigheid. Als ze wilde, kon ze elke dag wel een lintje doorknippen, een weeshuis bezoeken of een wens vervullen van een ziek kind. Het was onmogelijk om overal op in te gaan, hoe graag ze ook wilde. Iedere afwijzing kostte haar een nacht slaap. Ze voelde zich schuldig en kon slecht 'nee' zeggen.

Op advies van haar vader nam Mike dit over. Hij zorgde ervoor dat ze zich kon blijven concentreren op haar carrière, zonder dat ze zich zorgen hoefde te maken over andere zaken. Het beviel haar prima. Zo af en toe kwam Mike met een voorstel, zoals het liefdadigheidsconcert van een stichting die zich bezighield met weeshuizen.

Met Tanja's achtergrond kon ze niet weigeren, had Mike gezegd, en ze had toegestemd in een gratis miniconcert. Wekenlang hadden ze tijd en energie gestoken in dit concert, maar uiteindelijk had de stichting geen vergunning gekregen van de gemeente Londen en werd het hele project afgeblazen. Tanja baalde als een stekker. En nu wilde die voorzitter ook nog eens zijn excuses aanbieden en evalueren hoe het was gegaan.

Hopelijk kon Mike de man snel lozen.

Tanja legde haar kin op haar knieën. De platina cd aan de muur met haar naam erop stak schrill af tegen de rits gouden en platina platen van haar vader, maar dit was pas het begin. Ze was nog jong. Haar nieuwste cd kwam over enkele weken uit en de verwachtingen waren goed.

Tanja haalde diep adem en sloot haar ogen. Ze was moe.

Het liefst ging ze een paar dagen naar haar zussen toe in Amsterdam, of naar Danny in Zuid-Frankrijk.

Maar het kon niet. Eerst moest de cd af. De studio rekende op haar. En daarna de pers natuurlijk, de talkshows, de fans... Het kon nog weken duren voordat ze wat rust kreeg. Het vooruitzicht alleen al gaf haar buikpijn.

Hoe hield ze dit ooit vol?

Ze hoorde voetstappen en even later kwam Parrot de kamer binnen. *'Hi, sweety.'* Hij liep direct door naar de keuken en Tanja hoorde de koelkast opengaan.

'How was your day?'

Tanja wist dat haar vader altijd oprecht geïnteresseerd was, maar ze had geen zin om tegen een open keukendeur te praten en zweeg.

'Tired?' Parrot kwam de kamer in met een blikje bier.

Tanja knikte wat. Natuurlijk was ze moe. Dat snapte hij toch ook wel? Ze had bijna elke avond opgetreden, terwijl ze 's morgens vroeg alweer de studio in dook.

Ze hadden elkaar amper gezien deze week. De uitreiking van haar platina cd was hun enige echte contactmoment geweest. Parrot keek Tanja onderzoekend aan.

‘Je ziet bleek’ zei hij in het Nederlands.

Tanja glimlachte om het Engelse accent dat haar vader er maar niet uit kreeg. Sinds ze bij hem woonde, was zijn Nederlands steeds beter geworden. Ze praatte graag met hem in haar eigen taal. Alsof ze dan nog dichterbij hem stond. Mike, die Engelstalig was opgevoed door zijn moeder, sprak wat korte zinnestukjes Nederlands, maar daar bleef het bij. ‘Ik ben kapot,’ zei Tanja en het voelde alsof er een last van haar schouders viel toen ze de woorden uitsprak.

‘Echt, ik kan niet meer.’

Parrot ging naast haar op de leuning van de stoel zitten en sloeg zijn arm om haar heen. ‘*It’s too much,*’ zei hij zacht en hij streelde haar haar. ‘Je moet er even tussenuit.’

‘Jij hebt makkelijk praten,’ zei Tanja. ‘Een jaartje niets doen maakt jouw fans niets uit. Jij hebt zo veel nummers uitgebracht.’ Ze haalde diep adem, alsof ze de energie in haar longen moest opzuigen. ‘Ik sta aan het begin. Ik moet mijn repertoire nog opbouwen. Stoppen kan nu echt niet.’

‘Wie heeft het over stoppen?’ Parrot liet zich langs de leuning naast haar op de zitting glijden.

Ingeklemd tussen de leuning en haar vader voelde Tanja zich op een prettige manier veilig. Ze ontspande en keek haar vader vragend aan.

‘Je bent een eigenwijze... eh... *how do you say this...* eh... overdonder.’

‘Opdonder,’ verbeterde Tanja hem.

‘Right, opdonder! Dat ben je,’ ging Parrot verder. ‘Hoe vaak heb ik je al gezegd dat je niet alles tegelijk hoeft te doen? Succes is leuk, maar ook verslavend. Als je niet oppast, word je geleefd. Ik kan het weten. *I’ve been there!*’

‘Het gaat vanzelf.’

‘Weet ik ook,’ zei Parrot. ‘Waarom denk je dat ik bezorgd ben? Ik herken zo veel van mezelf in jou.’

Tanja glimlachte. Ze wilde niets liever dan op haar vader lijken. Alsof ze de eerste zestien jaar van haar leven zonder hem hiermee kon inhalen. ‘Thanks,’ fluisterde ze.

Er spookten duizend woorden in haar hoofd. Ze wilde het uitleggen, zeggen dat ze de muziek niet kon missen, maar genoeg had van alle aandacht van fans, journalisten en al die andere mensen die iets van haar wilden. Dat ze zich niet meer kon concentreren op haar grote liefde: het schrijven en zingen van nieuwe songs. Haar hoofd zat vol met alles wat moest, de inspiratie was weg. Maar de woorden kwamen niet. Ze voelde de vinger van Parrot over haar wang aaien en beet op haar lip. Het liefst liet ze de tranen die zich opdrongen de vrije loop, maar ze wist dat ze niet meer kon stoppen met huilen als ze daaraan toegaf. En dat wilde ze niet. Ze had het toch allemaal zelf gewild? Het succes, de fans, de aandacht?

‘Nu voel je je schuldig,’ zei Parrot alsof hij haar gedachten kon raden. ‘Je denkt: dit heb ik toch zelf gewild?’

‘Ja,’ stamelde Tanja. Dit waren precies de woorden die ze wilde zeggen.

‘Je voelt je ondankbaar en verwend,’ ging Parrot verder. ‘En je besluit nog harder te gaan werken. Het verdooft de pijn van het schuldgevoel.’

Tanja glimlachte. ‘Heb je het nu over mij of over jezelf?’ Parrot nam een slok van zijn bier. ‘*Take a break*. Een week, een paar dagen, een maand... *Whatever*. Denk na over wat je echt wilt.’

‘Muziek maken.’ Tanja schrok van haar eigen antwoord. ‘Meer niet.’

Parrot knikte. ‘Precies! Al het andere zuigt ons leeg.’ Hij legde zijn voeten op de salontafel. ‘Maar weet je... het hoort erbij. Zonder succes geen geld, zonder geld geen nieuwe muziek en zonder nieuwe muziek geen succes. Muziek, geld en succes, een vicieuze cirkel waarin je als artiest gevangenzit. En in al die jaren heb ik geleerd om in die cirkel te overleven.’

‘Jij ja,’ mompelde Tanja. ‘Maar ik red dat niet. Ik ben nu al gesloopt.’

‘Jij kunt dat ook.’

‘Ik zou niet weten hoe,’ zei Tanja.

Parrot stak zijn bierflesje in de lucht. ‘Het is simpel.

Zorg ervoor dat je die cirkel zo langzaam mogelijk doorloopt.’

‘En hoe doe je dat?’

‘Door tijd voor jezelf in te bouwen,’ antwoordde Parrot.

‘*That’s all!* Geef jezelf af en toe vrij. Die cirkel blijft wel.

Dan wachten ze gewoon even.’

Tanja wist niet of ze moest huilen of lachen. Dit was

te simpel voor woorden, maar het klonk goed. Nog voordat

ze iets kon zeggen, kwam Mike de kamer in gelopen.

‘*He said hello,*’ bromde hij. Wat verbaasd staarde hij

naar het krap zittende tweetal.

‘Mike,’ zei Parrot en hij ging staan.

‘*Tanja needs a week off.*’

Terwijl Parrot aan Mike uitlegde wat ze zojuist besproken

hadden, bedacht Tanja zich dat een weekje vrij wel

een heel aantrekkelijk idee was. Zeven dagen doen waar

ze zin in had. Haar gedachten bleven steken. Waar had ze

eigenlijk zin in? Ze kwam niet verder dan Nice of Amsterdam.

Danny of haar zussen. Zeven dagen was te kort

om beiden te bezoeken, dus ze moest kiezen.

Ze wist dat Danny hard aan het werk was. Zijn strandtent

werd verbouwd en dat gaf veel zorgen. Toen ze hem

gisteren aan de lijn had, vertelde hij dat er wat problemen

waren met de aannemer en dat hij constant moest bijspringen

om te voorkomen dat er fouten gemaakt werden.

In de wintermaanden lag het strandleven stil in Nice.

Danny had de gelegenheid aangegrepen om zijn zaak

uit te breiden voordat het toeristenseizoen weer van start zou

gaan. Kon ze hem wel opzoeken? Had hij het niet te druk?

Ze had geen zin om als tweede viool in het gure Nice

te gaan zitten wachten totdat Danny tijd voor haar had.

Maar Joan en Hanna hadden hun school. Ook daar

hoefde ze niet te rekenen op gezelligheid overdag.

Het grachtenpand waar ze woonden was overdag

natuurlijk uitgestorven. En Hanna kennende had ze ook

in de namiddag huiswerk te doen. Alleen de avonden zouden overblijven om samen iets te ondernemen. Tanja zuchtte. ‘Ongelooflijk!’ Joan smeed haar tas in de hoek van de gang en liet de deur achter haar in het slot vallen. ‘Leraren hebben totaal geen inlevingsvermogen.’ Ze hing haar jas op de leuning van de trap en liep de keuken in. ‘Ook goedemiddag,’ zei Hanna, die aan de keukentafel zat te lezen.

Joan bromde wat onverstaanbaars en opende de koelkast. ‘Jij wat?’ Zonder het antwoord af te wachten, pakte ze twee glazen en schonk er sinaasappelsap in. ‘Heeft die vent van Nederlands gezegd dat we een boek moeten lezen.’

‘Wat verschrikkelijk!’ Hanna grijnsde. ‘Een heel boek?’

‘Ja, en je mag niet eens zelf kiezen welk boek.’

‘Vertel, welk boek moet je lezen?’

Joan zette de twee volle glazen op tafel. ‘Een dik boek.’

‘Heeft dat boek ook een titel?’

‘Ja, tuurlijk. Doe niet zo stom. Iets met...’ Joan dacht na. ‘Nou ja, het gaat over de Tweede Wereldoorlog. Iets met Duitsers in Duitsland.’

‘Klinkt logisch. En de schrijver?’ Hanna probeerde te bedenken welk boek Joan moest lezen. Ze wist dat Joan niet van lezen hield. Met een beetje mazzel kende ze het boek en kon ze haar zus helpen.

‘Lalala.’ Joan grijnsde. ‘Daar leek het op.’

‘Fallada?’ probeerde Hanna.

‘Ja, zou kunnen. Ken je dat boek?’

Hanna knikte.

‘Heb je daar toevallig een uittreksel van?’ Joan ging zitten.

‘Dat zou mooi zijn. Ik heb namelijk bijna geen tijd om het boek te lezen.’

‘Wanneer moet je het uit hebben?’

‘Over vier weken.’

‘Oooo, dan heb je toch tijd genoeg?’

‘We hebben straks vakantie.’

‘Juist daarom!’ Joan zuchtte. ‘Ik ga in de kerstvakantie

toch niet lezen?’

Tegen zoveel logica kon Hanna niet op. Sinds ze met Joan in één huis woonde, had ze haar zus steeds beter leren kennen. Joan had zo haar eigen manier van leren. Toegegeven, ze deed haar best. Niet zozeer voor haarzelf, als wel voor Brent, haar vriendje. Joan had hem beloofd haar havodiploma te halen. Pas dan kon ze naar de toneelschool. Met een serieuze acteeropleiding wilde Brent haar wel in zijn castingbestand opnemen.

Brent runde een bekend internationaal castingbureau in Londen. Zijn kantoor bevond zich in Sloane Street, vlak bij het huis waar Tanja en haar vader woonden. Zo had Joan hem ook leren kennen. Voor het eerst van haar leven was Joan echt verliefd op een jongen, en Hanna verbaasde zich over Joans doorzettingsvermogen. Sinds haar belofte maakte ze braaf haar huiswerk, ging ze niet meer stappen en schoten haar cijfers omhoog.

Brent had een goede invloed op haar.

‘Het is gewoon pesterij,’ riep Joan verbolgen.

‘Vakantie is bedoeld om uit te rusten.’

‘Ik zou het melden bij de inspectie,’ zei Hanna.

‘Zoiets mag toch niet?’

Joan fronste haar wenkbrauwen, alsof ze nu pas doorhad dat Hanna haar in de maling nam. ‘Jij hebt makkelijk praten,’ zei ze. ‘Jij leest sneller dan het licht. Ik doe weken over dat boek.’

Hanna nam een slok van haar sap. ‘Begin nou maar gewoon aan dat boek. Als je het niet redt, kan ik altijd nog bijspringen. Wees blij dat je geen Grieks hebt.’ Ze hield het boek dat ze aan het lezen was omhoog.

‘Hier is werkelijk niets aan.’ Joan keek niet eens.

Ze was druk in de weer met haar mobiel.

Hanna haalde haar schouders op en ging verder met lezen. Ondanks hun grote verschillen op het gebied van leren en interesses, kon ze goed met haar zus opschieten.

‘Brent mist me,’ zei Joan zonder acht te slaan

op het feit dat Hanna alweer verdiept was in haar boek. Hanna keek op, maar zo te zien verwachtte Joan geen antwoord. Ze concentreerde zich weer op haar boek. ‘Hij vraagt of ik met de feestdagen naar hem toe kom.’ Hanna zuchtte. Lezen werd niets op deze manier. ‘Ik dacht dat je met je ouders op wintersport ging?’ Joan haalde haar schouders op. ‘Gaat niet door. Pap moet plotseling naar China en mijn moeder heeft meteen een beautyfarm geboekt met wat vriendinnen.’ De luchtige toon waarmee Joan sprak, was schijn. Hanna wist dat Joan teleurgesteld was. Ze zag het aan haar ogen. Joan had haar hele leven alles al alleen moeten doen en was geoefend in het verborgen houden van haar emoties. ‘Dus nu ga je niet?’ vroeg Hanna. ‘Nee, wat moet ik in mijn eentje in zo’n skioord?’ ‘Nou, ik zou het wel weten.’ Hanna was nog nooit op wintersport geweest. ‘Het lijkt me heerlijk om in de sneeuw te wandelen, de frisse lucht op te snuiven, de bergen af te zoeven met een sleetje. Ik zou dat best wel een keer willen meemaken.’ ‘Je doet nou net of je nog nooit op wintersport bent geweest,’ zei Joan een beetje lacherig. Hanna sloeg haar ogen neer. Waarom deed Joan dat nou? Ze wist toch dat Hanna was opgevoed in een gezin waar ze het niet zo breed hadden? Er was soms niet eens geld voor nieuwe schoenen, laat staan voor dure wintersportvakanties. Soms was ze wel jaloers op Joan met haar creditcards. Het leven was een stuk leuker als je geld had. ‘Oeps, sorry! Ik denk weer eens niet na.’ Joan keek schuldig en Hanna schoot in de lach. ‘Geeft niet, jij kan er ook niets aan doen dat je zo’n verwend krenge bent.’ Er viel een stilte. ‘We kunnen samen gaan,’ zei Joan toen.